

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:
Pf.II.20.106/2024/4.

A felperes:

(felperes neve) ((lakcíme).)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Kummer Ákos ügyvéd; iroda címe)

Az alperes:

(alperesi neve) ((székhelye).)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Kovács Loránd; iroda 2. címe.)

A per tárgya:

személyiségvédelmi igény érvényesítése

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

Szolnoki Törvényszék 6.P.20.706/2023/10.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés száma:

alperes 6.P.20.706/2023/12.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 19 500 (tizenkilencezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára 48 000 (negyvennyolcezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség a határozat meghozatalát követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes annak megalapításától 2020. év elejéig a (párt neve) Magyarországért Mozgalom pártigazgatója volt, jelenleg az Országos Választmány elnöke. A (párt neve) Magyarországért Mozgalom 2018. májusában tisztújító kongresszust tartott, amelyen az elnöki pozícióért (politikus 1. neve) és (politikus 2. neve) is indult. Az elnöki tisztséget végül (politikus 1. neve) nyerte el.

[2] Az alperes, amely Magyarországon a médiapiac meghatározó szereplője, kiadója a (vármegye 1. neve) vármegyében megjelölő (napilap neve) napilapnak. Az újság 2018. december 4-i számában „Újabb (párt neve)os felvétel” főcímmel jelent meg írás. A cikk foglalkozik az elnökválasztás körülményeivel, amellyel összefüggésben egyebek mellett a következőket tartalmazza: „Még nyáron került nyilvánosságra egy hangfelvétel, amelyen egy (párt neve)os vezető a pártigazgató nevében pénzt ajánl a küldötteknek, hogy (politikus 1. neve)t támogassák a tisztújításon”. Beszámol arról, hogy a felperes a pártigazgatói poszt elvállalását az elnökválasztás eredményétől tette függővé. Majd pedig részletezi (személy neve) frakcióvezető-helyettes lemondásának a körülményeit.

[3] Az alperes 2018. június 26-án és 2018. június 30-án lényegét tekintve a fentivel megegyező tartalmú közleményeket jelentetett meg ugyancsak az általa kiadott internetes portálon. A Fővárosi Ítéletábra a (2 db ítélet ügyszáma) számú ítéleteiben helyreigazítás közzétételére kötelezte a jelen per alperesét, mert a cikkekben a felperesre tett fenti állítást valótlanak találta.

A kereset és az ellenkérelem

[4] A felperes keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez való jogát az általa kiadott (napilap neve) 2018. december 4-i számában „Újabb (párt neve)os felvétel” címmel megjelent cikkben azon valótlan állításával, hogy a (párt neve) 2018-as tisztújító kongresszusa előtt egy (párt neve)os vezető az ő nevében ajánlott pénzt a küldötteknek azért, hogy (politikus 1. neve)t támogassák. Kérte, kötelezze az alperest 400 000 Ft sérelemdíj és annak 2018. december 5. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére. Kérte az alperes perköltségben való marasztalását, amelyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM r.) 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján 30 000 Ft + áfa összegben és 8210 Ft útiköltségben számított fel.

[5] A kereset jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (2) bekezdését, 2:43. § d) pontját, 2:45. § (2) bekezdését, 2:51. § (1) bekezdés a) pontját, 2:52. § (1) – (3) bekezdését, valamint 6:48. § (1) bekezdését jelölte meg.

[6] Állította, a sérelmezett közlés tényállítás, amely valótlan és sértő. Azt tartalmazza, hogy a párt tisztújító kongresszusán a demokratikus szavazást akarta befolyásolni azzal, hogy pénzért

vásárolt voksokat, pénzt ajánlott fel a szavazásra jogosultaknak azért, hogy az általa preferált jelöltet támogassák, illetve ezzel más személyt megbízott. Ennek állítása a társadalmi, azon belül a politikai megítélését súlyosan rombolja. Nem vitatta közszereplői minőségét, azonban közszereplőként sem köteles túrni hamis tények közlését. Pártvezetőként különösen sérelmes számára a valótlan tényállítás, mert a közbizalom megléte alapvető feltétel és alapvető joga fűződik ahhoz, hogy a közvélemény a tettei, megnyilvánulásai, a tényleges hibái, meglévő hiányosságai alapján ítélje meg.

[7] A sérelemdíj iránti igénye kapcsán hangsúlyozta, a kért összeg alkalmas az őt ért nemvagyoni sérelem kompenzálására, figyelemmel annak repressziós funkciójára is. Az alperes többször jelentetett meg ugyanilyen tartalmú közléseket tett, ennek ténye rosszhiszeműségét igazolja. Álláspontjának alátámasztására az e tárgyban hozott jogerős bírósági határozatokat csatolt.

[8] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perrel felmerült költségeiben való marasztalását kérte annak felszámítása nélkül. Védekezése szerint a perbeli cikk nem tartalmazott sem valótlan, sem sértő állításokat. Az tartalmilag nem azonos a felperes keresetlevelében hivatkozott két (internetes hírportál neve)-féle cikkel. Az írás első része arról számolt be, hogy a korábbi tisztújításon (személy neve) frakcióvezető-helyettes még a szavazás előtt felsorolta a leendő alelnökök neveit, és hogy nagyjából mennyi voks fog érkezni rájuk. A másik része pedig (személy neve) lemondását eredményező botrányt ismerteti, amelyre az erről készült hangfelvétel nyilvánosságra kerülése után került sor. A cikk ebben a kontextusban utal vissza egy pár hónappal korábbi szintén a (párt neve)ből kiszivárgó hangfelvételre, amelyen a párt (vármegye 2. neve) megyei elnöke hallható. Ismertette annak tartalmát. Ebből következően a sérelmezett állítás egy sajtó által levont következtetésen alapuló közlés, amelynek egyértelmű valótlan voltát a rendelkezésre álló adatokból nem lehet megállapítani, illetve a köztudomású tények, a józan ész és a logika szabályai alapján inkább a valósághoz közel állónak értékelhető.

[9] Hivatkozott arra, hogy a (párt neve) 2018-ban módosított alapszabálya VII. cím 119. §., d), g), h) és i) pontjaiból megállapíthatóan a pártigazgató és a megyei elnök között egyértelműen olyan bizalmas kapcsolat állt fenn abban az időszakban, ahol a felperes volt a domináns fél. A hangfelvétel alapján tény, hogy a megyei elnök pénzt ajánlott az egyik jelölt támogatásáért cserébe a küldötteknek, és kitűnik az is, hogy a (vármegye 2. neve) megyei elnök és a felperes azonos érdekekkel rendelkeztek az elnökválasztás kapcsán. Mindebből a cikk szerzője logikusan és megalapozottan vonhatta le azt a következtetést, hogy a hangfelvételen szereplő megyei elnök nem pusztán a saját körében jár el.

[10] A sértő jelleg hiányával kapcsolatban hivatkozott arra, hogy a pártigazgató a rendelkezésre álló minden eszközzel igyekszik a pártja számára fenyegető veszélyt jelentő elnökjelölt győzelmét megakadályozni, ez pedig az olvasóközönségben aligha vált ki megütközést. A cikk publikálása idején már megtörtént a (párt neve) pártszakadása. A felperes félelme utóbb megalapozottnak bizonyult a másik elnökjelölttel kapcsolatban. A közlést decemberben olvasók szemében nem sérülhetett a felperes jóhírve.

[11] Önmagában a személyiségi jogsértés ténye nem vonja maga után a sérelemdíj iránti igény megalapozottságát, a nemvagyoni sérelem bekövetkezte a sérelem megítélésének feltétele, és a jogszabály csak a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a felperest. A cikk közel 5 éve jelent meg, a felperes helyreigazítás iránti kérelmet nem nyújtott be, ez is cáfolja a nemvagyoni hátrány bekövetkeztét. A cikk tárgya nem a felperes személye volt. Annak publikálása idején egy több hónapos, előtte gyakorlatilag a teljes magyar sajtón végig vonuló hangfelvételre utalt vissza a cikkíró pár mondatban a felperes nevének említése nélkül.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletében a jogsértés megállapítása és az alperes sérelemdíj fizetésére kötelezésre irányuló keresetnek teljes egészében helyt adott. Kötelezte az alperest 46 310 Ft perköltség és 36 000 Ft eljárási illeték megfizetésére.

[13] A felperes által csatolt, a tényállásban írt jogerős bírósági határozatok alapján megállapította, hogy a sérelmezett közlés valótlan. Utalt arra, hogy a korábbi perek és a jelen perben sérelmezett cikkek tartalmi azonossága megállapítható függetlenül attól, hogy az említett perek alperese az (internetes hírportál neve).hu Szerkesztősége volt. Az említett határozatok bizonyítékként történő figyelembevételének a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján nem volt eljárásjogi akadálya.

[14] Osztotta a felperes álláspontját, hogy közszereplőként sem köteles a valótlan és sértő tényállítások türésére. A tényállítás sértő valódiságának megállapíthatósága esetén bűncselekmény elkövetésére utal, arra, hogy a felperes lényegében vesztegetéssel, illegálisan kívánta a tisztújító szavazást befolyásolni. E tényállítás pedig rá, mint pártvezetőre nézve különösen sérelmes.

[15] Megalapozottnak találta a felperes sérelemdíj iránti igényét is. A felperes által csatolt határozatok alapján elfogadta azt a felperesi érvelést, hogy az alperes magatartása a felperes lejárátását célozta, hiszen az azonos tartalmú valótlan tényállítást az általa működtetett több sajtóorgánumban is közzétette, azok kapcsán a felperes több esetben perindításra kényszerült. Külön bizonyítást nem igénylő tényként fogadta el, hogy a felperes emberi tisztességét és politikai hitelességét egyaránt csorbító hamis állítás immateriális hátrányt eredményez.

[16] Kiemelte, hogy a perbeli cikk nem csupán az (napilap neve) nyomtatott változatában, hanem az azzal azonos tartalmú interneten megjelenő szoljon.hu hírportálon is megjelent. Nem foghat helyt tehát az a védekezés, hogy széles közönséghez a valótlan állítás nem jutott el. A sérelemdíj összegének meghatározása szempontjából nem találta értékelhetőnek a cikk megjelenése és az igényérvényesítés között eltelt időt.

[17] Mindezeket értékelve a felperes által igényelt sérelemdíj mértékét megállapíthatónak találta, a Ptk. 6:48. § (1) bekezdés alapján kötelezte az alperest késedelmi kamat megfizetésére, továbbá a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján marasztalta a felperes felszámított perköltségében.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[18] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlásával. Érvelése szerint a sérelmezett közlés a felperesre nézve tényállítást nem tartalmaz, így az elsőfokú ítélet sérti a Ptk. 2:45. § (2) bekezdését. A perbeli igény érvényesítése szempontjából annak van jelentősége, hogy a sérelmezett kijelentés a felperes személyét érintően fogalmazza-e meg a mondanivalóját, az ő cselekvőségét írja-e le. Ebben az esetben a sérelmezett közlés egy felperestől teljesen független cselekvőséget, a vezető (párt neve)os cselekvőségét írja le.

[19] Fenntartotta a közlés sértő jellege hiányával kapcsolatos érveit, úgy hogy az nem okozott a felperesnek olyan mértékű sérelmet, amelyre alapítottnan jóhírneve sérelmének megállapítását alappal kérhetné, mert a (párt neve) széthullása és zavaros pénzügyei miatt a sérelmezett közléssel érintett ügyek fokozott közérdeklődésre tartottak számot, amely miatt a

felperesnek pártigazgatóként fokozott tűrési kötelezettsége van a rávonatkozó közlésekkel szemben. Álláspontjának alátámasztására hivatkozott a 7/2014. (III. 7.) AB határozat, továbbá – helyesen – a 3111/2022. (III. 23.) AB határozat ezzel összefüggésben tett megállapításaira.

[20] Alapvető jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperes közszereplőként élt, fokozott mértékben tűrni köteles a személyét érintő kritikus megállapításokat, ahogyan azt az Alkotmánybíróság a 7/2014. (III. 07.), a 13/2014. (IV. 18.), 3217/2020. (VI. 19.) határozataiban is kifejezésre juttatta.

[21] A megítélt sérelemdíj eltúlzott, ezért sérti a Ptk. 2:52. § (3) bekezdését, mert nem áll összefüggésben a politikai közszereplő felperest ért sérelemmel, a köztudomású tényekből megállapítható hátrány kompenzációjával. Amennyiben nem állapítható meg, hogy a felperes oldalán nemvagyoni hátrány keletkezett, és a megállapított jogsértés tárgyi súlya sem kiemelkedő, a sérelemdíj iránti igény elutasítható. Ezzel kapcsolatos álláspontját a Kúria Pfv.IV.20.954/2022/4. számú ítéletére alapította.

[22] Hangsúlyozta, a felperes a jogsértésből eredő köztudomású hátrányokon túl további hátrányok bekövetkeztére nem hivatkozott, ilyet nem bizonyított. Az értékelt állítás közös jellemzője, hogy nem a felperes személyiségét minősítik, hanem kifejezetten politikai tevékenységére vonatkoznak. A közvélemény pedig a felperes vonatkozásában újra megjelenő állításokat már eleve fenntartásokkal kezeli, így az átlagosnak mondható olvasót a felperesről alkotott benyomásában már nem befolyásolta. Kiemelte, a nemvagyoni sérelmet okozó jogellenes magatartások szankciója esetén a kompenzáció és megelőző funkció nem különíthető el élesen, ugyanakkor csak kivételesen, speciális tényállási elemek megléte esetén kerülhet előtérbe a preventív funkció. A perbeli nem kiemelkedő súlyú jogsértés esetében a sérelemdíj megállapítása során annak másodlagos, preventív funkciója nem érvényesülhet hangsúlyozottan. Megítélése szerint az a tény, hogy a felperes igényét a cikk megjelenését követően öt év elteltével terjesztette elő, igazolja, hogy a közlés a felperesnek semmilyen sérelmet nem okozott és egyéb lépést nem tett.

[23] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes IM r. 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján 15 000 Ft+áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[24] Valótlan az a fellebbezési előadás, amely szerint a sérelmezett közlés nem rá vonatkozik, a PK 13. számú állásfoglalás szerinti keresetösségi joga fennáll.

[25] A sértőjelleg hiányával kapcsolatban kiemelte, az alperes súlyos, egy szervezeten belüli demokratikus választási folyamatok befolyásolására irányuló tevékenységgel vádolta. Az állítás kirívóan sértő, amely még a hazai közéletben sem szokványos, az ilyen súlyú jogsértés bűncselekmény elkövetését is jelentheti. Az alperes nem a politikai életben betöltött szerepre való alkalmasságát kérdőjelezte meg, hanem alapvető emberi tisztességét vonta kétségbe. Ez az állítás mint közszereplőre nézve is különösen sérelmes. A bírói gyakorlat szerint közszereplőként sem köteles a közvélemény szerint bűncselekménynek minősülő valótlan tényállítások tűrésére, álláspontjának alátámasztására eseti döntéseket jelölt meg.

[26] A Ptk. 6:22. § (1) bekezdése szerint a követelések 5 év alatt épülnek el, annak hogy a törvény által biztosított elévülési időn belüli igényét mikor érvényesíti, nincs jelentősége.

[27] Hivatkozott a BH2019. 2. számú eseti döntésre, amely szerint a sérelemdíj összegének mérlegeléssel történő meghatározása körében figyelembe vehetők a fizetésre kötelezett vagyoni viszonyai. Az évente több milliárdos adózás utáni eredményt elkönnyvelő alperes esetében nem lehet kérdés, adekvát-e az általa a széles nyilvánosság előtt elkövetett jogsértés esetén annak szankciójaként 400 000 Ft sérelemdíj. Kiemelte, a felperes profitorientált gazdálkodó szervezet minden egyes cikket azért tett közzé, hogy ezáltal olvasottságot érjen el. Tevékenysége tehát arra irányul, hogy ezáltal bevételre és ezen keresztül haszonra tegyen

szert. Mindezek alapján megalapozatlan a sérelemdíj összegének mérséklésére irányuló fellebbezés is.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[28] A fellebbezés alaptalan.

[29] Az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből helyes következtetést vont le és megfelelően mérlegelte a sérelemdíj összege meghatározásának szempontjait is. Ezért az ítéltábla döntésével és annak kifejtett indokaival is egyetért. A fellebbezésben megjelölt anyagi jogi felülbírálati jogkört gyakorolva nem látott lehetőséget az elsőfokú ítélet fellebbezés szerinti megváltoztatására, azt a Pp. 383. § (2) bekezdése és 386. § (4) bekezdése alapján helybenhagyta. A fellebbezés kapcsán az alábbiakat emeli ki.

[30] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. A fentiekből következően a másodfokú bíróság a fellebbezésben megjelölt eljárásjogi és anyagi jogi jogszabálysértéseket, valamint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem alapjául előadott tényeket vizsgálja. A Pp. 373. § értelmében a fellebbezésre és a másodfokú eljárásra főszabályként az ellenkérelem-változtatás tilalma érvényesül. Az írásbeli ellenkérelem az alperesnek a keresettel szembeni védekezést tartalmazó perfelvételi irata, az érdemi védekezés – a jogvita érdemi eldöntésének tárgyában tett – olyan anyagi jogi védekezés, amely a perbeli igény megalapozottságának teljes, vagy részleges hiányára hivatkozással a kereset teljes, vagy részbeni elutasítására irányul. A Pp. 199. § (2) bekezdés b) pont ab) alpontja az érdemi ellenkérelem kötelező elemévé teszi – a beszámítás kivételével – az anyagi jogi kifogás feltüntetését a jogalap megjelölése útján. A Pp. 7. § (1) bekezdés 1. pontja szerint az anyagi jogi kifogás a keresettel – ideérve a viszontkeresetet és beszámítási kifogást is – érvényesített jog érvényesíthetőségét kizáró megszüntető, vagy gátló anyagi jogi rendelkezésre történő hivatkozás. Az anyagi jogi kifogás tehát az alperes érdemi védekezésként felhozott jogállítása a keresettel érvényesített joggal, azaz a felperesi jogállítással szemben. Mindebből következően az érdemi ellenkérelemben hivatkozott anyagi jogi kifogás alperesi jogállításnak minősül. A Pp. 7. § 4. pont a) alpont szerint ellenkérelem-változtatás, ha a fél az ellenkérelmével – ide érve a viszontkeresettel és beszámítással szembeni ellenkérelmét is – összefüggésben előadott korábbi jogállításához képest eltérő, vagy további anyagi kifogásra hivatkozik. Az alperesnek az a fellebbezési hivatkozása, hogy a sérelmezett közlés nem a felperesre vonatkozik, a fentiek szerint ellenkérelem-változtatás, mert a kereset elutasítását tartalmilag a felperes keresetiségi joga hiányára alapítja, az ellenkérelem-változtatásnak pedig a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján – a (2)-(5) bekezdésben foglalt kivételek megállapíthatóságának hiányában – nincs helye, ezért azt az ítéltábla elutasította.

[31] A Ptk. 2:44. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása a közéleti szereplő személyiségi jogainak védelmét szükséges és arányos mértékben az emberi méltóság sérelme nélkül korlátozhatja. A perben nem volt vitatott a felperes közszereplői minősége.

[32] Arra helytállóan hivatkozott az alperes fellebbezésében, hogy a fenti rendelkezés alapján a felperest mint közszereplőt fokozott tűrési kötelezettség terheli, amely fokozottan érvényesül a közügyek vitatása körében.

[33] A szabad véleménynyilvánításhoz való jog magát a véleménynyilvánítás lehetőségét védi, függetlenül a kifejtett vélemény tartalmától. Az Alkotmánybíróság értékelése szerint a közügyekkel összefüggő vélemény kinyilvánításának szabadsága a szólás- és sajtószabadság legbensőbb védelmi köréhez tartozik. A véleménynyilvánítás szabadsága az értékítéletet kifejező, az egyén személyes meggyőződését közlő megszólalásokra attól függetlenül kiterjed, hogy a vélemény értékes vagy értéktelen, helyes vagy helytelen, tiszteletreméltó vagy elvetendő. A tényállítást tartalmazó megnyilvánulások szintén részei a szólásszabadságnak. A véleménynyilvánítás fokozott védelme mind a közügyekben megfogalmazott értékítéletre, mind pedig a közügyek körébe tartozó tényállításokra vonatkoznak. Egyfelől a demokratikus jogállam intézményeinek és a demokratikus közéletet hivatásszerűen alakító politikusoknak a szabad bírálata, működésük, tevékenységük kritikája, a társadalom tagjainak, az állampolgároknak, valamint a sajtónak olyan alapvető joga, amely a demokrácia lényegi eleme. Másfelől a tények közlése tipikusan a vélemények alapja, ezért még az alkotmányos értékkel egyébként nem bíró, utóbb hamisnak bizonyult tények esetében is indokolt, hogy a jogi felelősségre vonás során a felróhatóság és az esetleges joghátrányok mértékének meghatározása körében figyelembe vegyék a közéleti viták minél szabadabb folyásának érdekét [7/2014. (III.7.) AB határozat indokolás [49] és [50] bekezdés].

[34] A véleménynyilvánítás szabadsága csak a bírálat, jellemzés, kritika szabadságát foglalja magában, a tények meghamisítására a védelem nem vonatkoztatható. A közügyeket érintő, de hamisnak bizonyuló tényállításokat már csak abban az esetben oltalmazza a véleménysszabadság, ha a tényt állító vagy híresztelő jóhiszemű volt (PJD2016.8.II.).

[35] A hamis tényállításokkal szemben a közszereplő igényelhet jogi védelmet, különösen, ha nyilatkozó személy tudatában van a közlés valótlanságának, vagy foglalkozása, hivatása gyakorlásának szabályai szerint elvárható lett volna tőle a tények valóságtartalmának vizsgálata, de a véleménynyilvánítási alapjog felelős gyakorlásából adódó gondosságot elmulasztotta [7/2014. (III. 7.) AB határozat [62] bekezdés, 13/2014. (IV. 18.) AB határozat [41] bekezdés].

[36] A véleményt is kifejező értékítélettel terhelt tényállításnak minősülő közlés esetén is szükséges, hogy azt elegendő ténybeli alap támassza alá. Minél konkrétabb, erőteljesebb a megfogalmazás, annál szorosabb ténybeli kötődése kell, hogy legyen. A közügyekkel összefüggően tehát kizárólag a vékony ténybeli alapon nyugvó, nem okszerűtlen értékítéletek állnak a véleménynyilvánítás szabadságának védelme alatt (hasonlóan: Kúria Pfv.IV.21.056/2019/3.).

[37] A felperesre nézve a cikk nem bírálatot kifejező értékítéletet, hanem egyértelmű tényállítást tartalmaz, amely valótlan. Az erre vonatkozó ítéleti megállapítást az alperes fellebbezésében maga sem tette vitássá. Ezért jelen közlés tekintetében a felperes közszereplői minősége a jogsértés megállapítása szempontjából relevanciával nem bír.

[38] A jóhírnévhez való személyiségi jog megsértése megvalósulásának tényállási eleme a tényállítás sértő jellege, azaz az objektíve valótlan tényállítást kifejező közlésnek a közmegítélés szerint alkalmasnak kell lennie arra, hogy a sértett társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. Az alperes érvelésével szemben az általános közfelfogás szerint az érintett közlés ilyennek minősül. Az elsőfokú bíróság annak tartalmát helyesen állapította meg és helytállóan foglalt állást e kérdésben, az ítéltábla kifejtett indokait megismételni nem kívánja, csupán visszautal arra.

[39] Az ítéltábla a sérelemdíj Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében írt körülmények mérlegelésével meghatározott összegével is egyetért.

[40] Arra helytállóan hivatkozott a fellebbezés, hogy önmagában a személyiségi jogsértés ténye nem vonja maga után a sérelemdíj fizetési kötelezettséget, a sérelemdíj megítélésének

feltétele a nemvagyoni hátrány bekövetkezése. Oszlja ugyanakkor az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint köztudomású tényként fogadható el, hogy a sérelmezett valótlan állítás nemvagyoni hátrányt okozott a felperesnek. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy az alperesi jogsértés felróhatósága súlyos, ezért a sérelemdíj reparatív és represszív funkcióinak érvényesülése érdekében nem indokolt az igényeltnél alacsonyabb összegű sérelemdíj megállapítása. Az elsőfokon megítélt sérelemdíj az alperesi jogsértés súlyával, annak a felperesre és környezetére gyakorolt hatásával arányos, összhangban áll a hasonló jogsértések esetén a bírói gyakorlatban alkalmazott mértékekkel is. Egyben eleget tesz a 7/2014. (III. 07.) AB határozatban megfogalmazott elvárásnak, nevezetesen, hogy a sérelemdíj mértéke ne gyakoroljon bénító hatást a közéleti viták folytatására. Az alperes álláspontjával szemben az igényérvényesítés időpontjából nem lehet következtetést levonni a köztudomásúnak tekintett hátrányok hiányára.

[41] A felperes megalapozott igényérvényesítését nem befolyásolja az a tény sem, hogy a perbeli közlés kapcsán helyreigazítás iránti igényt nem érvényesített. A sajtóhelyreigazítás és személyiségvédelem eltérő jogintézménye így eltérő jogkövetkezmények alkalmazását vonják maguk után, ugyanakkor a sajtóhelyreigazítás iránti igény megalapozottsága nem zárja ki, hogy a sérelmet szenvedett fél személyiségi joga megsértése miatt pert indítson és nemvagyoni sérelme esetén a jogsértőtől sérelemdíjat követeljen. De nem is feltétele a személyiségvédelmi per megindításának. Adott esetben ugyanis a helyreigazítási igény megalapozottsága nem feltétlenül teszi eredményessé a személyiségvédelmi igény érvényesítését.

[42] Az alperes fellebbezése eredménytelennek bizonyult, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében köteles a felperes jogi képviselőjével felmerült és felszámított perköltségének a megfizetésére azzal, hogy az ítéltábla annak összegét az IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján határozta meg, tekintve, hogy a jelen per tárgyának az értéke az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja szerinti meg nem határozható perérték. Ennek alapján a felperes által felszámított perköltség öt munkaóra és a 4/A. § (1) bekezdésén alapuló általános forgalmi adót magában foglaló összeg.

[43] Az alperes pervesztességére tekintettel köteles megfizetni a Pp. 101. § (1) bekezdés és 102. § (1) bekezdése alapján a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az államnak.

[44] Tájékoztatja az ítéltábla az alperest, hogy a másodfokú eljárási illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie. A megfizetés során közleményként fel kell tüntetni adóazonosító számát, valamint az illetékfizetési kötelezettséget megállapító jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot. Figyelmezteti az alperest, amennyiben az illetéket az esedékességgel nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetnie.

[45] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Szeged, 2024. október 8.

Dr. Béri András sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró

